

Desidia o complicitat judicial?

cament impossible comparar el pèl de la nena i els de procedència desconeguda, objecte de l'anàlisi».

És a dir, no va ser possible l'anàlisi de les mostres. Per què no es va dur el pèl trobat a la nena i els de l'adult implicat en l'escàndol a l'Institut Nacional de Toxicologia de Madrid, tal com va ordenar la jutgessa? El sumari encara no ho ha aclarit. Qui va decidir contravenir a la decisió judicial perquè el cabell no sortís del País Valencià? Una decisió paradoxal si es té en compte que per aquestes dates les investigacions d'ADN en la criminologia no suposaven cap obstacle, sinó tot el contrari.

Així ho afirma Lourdes Prieto, de la Comissaria Central de la Policia Científica de Madrid: «Amb rela-

La directora d'un parvulari explica que la filla gran li deia que vivia «amb un senyor gran que em fa marranades»

ció a aquest tipus de proves, els resultats solen ser objectius, ja que es basen en criteris científics plenament demostrats i validats». Prieto hi afegeix que «actualment la perícia genètica realitzada sobre restes biològiques és una activitat rutinària en l'entorn forense. L'anàlisi de mostres relacionades amb certs delictes, com ara burilles de cigar, xiclets, pèls... pot ajudar a aclarir el que va passar».

MÉS TESTIMONIS DE CÀRREC

Al cap de poc temps, el pare de les nenes es va presentar a les dependències de la Policia Judicial i va aportar nous testimonis gravats i filmats del que, segons ell, podria tractar-se d'una xarxa de pederastes, alguns dels quals vinculats al món polític i econòmic de Castelló i relacionats amb Giuseppe Farina. Denuncia que les seves filles han identificat altres nens, els quals anomenen pel seu nom: Gilbert, Hugo, Tomás Querolt, Titi, Àlex, Guillem, Mani, Isa, Éric, Sandra..., i aporten noms de persones, com una treballadora de la guarderia de Rossell i Juan Bautista Almeida. La primera, la relacionen amb la confecció de vestits per a les festes al Mas del Coll, i el segon, amb la construcció d'escenaris, on, segons diuen les nenes, simulaven ser nuvis d'altres nens, es casaven, jugaven i amb freqüència «es despullaven, mentre els filmaven».

Tamara identifica una persona, conegut com *el Francès*, «el de les pel·lícules». Aquest sobrenom assenyala a tothom el pedòfil Bernard Alapetite (vegeu peça de la pàgina anterior). L'acusació aporta més testimonis i així, el dia 23 de maig d'aquell any, declara la directora del parvulari Magadala, Carmen

Subirats. Afirmar que Tamara li va dir que al Mas del Coll vivia un senyor que els feia «marranades». Que passava el mateix amb altres nens. Una altra professora, Laura Campos, declara que les nenes li van dir que «a Pepe li lliuraven diners pels vídeos». De la seva banda, les nenes parlen de més nens suposadament sotmesos a abusos sexuals. Tamara explica que Farina els filmava, que li lliuraven diners, i identifiquen *el Francès* com la persona que venia amb un mallet i gravava pel·lícules. Fins i tot parlen de la quantitat que aquest pagaria: 10.000 pessetes als homes.

Tamara declara, en un enregistrament realitzat pel seu pare: «Gravaven moltíssimes vegades. A Aída la vestia Pepe, i a mi, la meua mare... Ens posaven sostenidors de nena i calces i això... Sortíem nues a les pel·lícules; de vegades, de nuvi, amb pantalons, jaqueta, un llacet aquí i un barret molt bonic. A mi, de verge, de núvia en un llit de flors, i Aida, d'angelet, amb unes ales, molt maques!... Ens treien els vestits i ens filmaven despullades, i després Pepe les mirava tot el dia, i la gent que treballa aquí, també. I venien senyors de fora. Eren vells, macos, i les senyores, totes joves, venien a veure les pel·lícules... Les miraven a l'habitació... Moltes vegades donaven diners a Pepe; jo era a la cuina i els veia per un forat».

La jutgessa va decidir no donar cap credibilitat al testimoni de les nenes, adduint que actuen sota la pressió del pare, un raonament estrany, que no diu res dels altres testimonis coincidents, com els educadors i, menys encara, de la primera denúncia de Genoveva Cornelles. L'acte de la magistrada Sofia Díaz diu que «l'actuació del pare està sent perjudicial, no solament per a la bona fi de les actuacions, sinó, i sobretot, respecte a les seves filles, a qui està sotmetent a una forta pressió, segons es dedueix de les cintes, que no tenen cap valor probatori».

Un dels experts citats a declarar afirma que la quantitat de detalls aportats per les nenes confirma els abusos

La psiquiatra de Benicarló Ana María Blanco matisa aquestes afirmacions. Després d'escoltar les cintes, creu que «encara que les nenes parlen per agradar al pare, hi ha continguts referents a manipulacions sexuals, com el del filferro, difícils d'interpretar com a producte de la fantasia d'unes nenes de tres i cinc anys, i que això fa sospitar que hagin pogut existir». La jutgessa, en canvi, va retirar la custòdia de les nenes al pare entenenent que «l'actitud del progenitor representa un seriós perill per a la salut

«Si el pare no ho hagués denunciat, ho hauria fet jo»

En les successives declaracions, afegides a un sumari interminable, Genoveva Cornelles, aquesta dona de 55 anys –que confessa que ella mateixa havia estat objecte d'abusos quan tenia set anys–, manté els termes de la seva denúncia, i ho fa fins a la conclusió del sumari, el 2004, en el qual, a preguntes del secretari judicial, declara sentir-se dolguda per l'actitud de la mare de les nenes, que, malgrat la seva insistència, li va penjar el telèfon moltes vegades. Declara també que les nenes li deien que «no en podien dir res perquè la seva mamà els havia dit que no en diguessin res perquè, si no, les castigaria». També afirma que Reinaldo, el pare, no en sabia res fins que ella li ho va explicar, fent-li saber que, si no ho denunciava ell, ho faria ella.

Cornelles diu: «No em vaig sentir pressionada per ningú, i menys pel pare de les nenes –aclareix–. Això és així fins al punt que jo mateixa li vaig insistir a Reinaldo perquè posés una denúncia, ja que l'afer és considerable. Jo, amb qui tenia relació, era amb la seva dona, Dunja. Per això el primer que vaig fer va ser trucar a la mare, com ha de ser; i així, de dona a dona, parlar del que els passava a les nenes. Però, ja ho veu: no en va voler saber res. El perquè,

no el sé, però em va donar l'esquena. Ella ho deu saber...».

La declaració de Genoveva al Jutjat d'Instrucció núm. 2 de Vinaròs, la primera setmana d'abril de 1997, va obrir un sumari, arxivat i desarxivat en repetides ocasions, replet de contradiccions i de buits processals que

Genoveva Cornelles lamenta que la mare no volgués saber res del que li van dir les nenes i «ella deu saber per què em va donar l'esquena»

van durar fins al 2004, en el qual apareixen involucrats molts menors de la comarca del Baix Maestrat, víctimes del que podria ser una xarxa de pederastes que tindria dos escenaris principals: el Bar España, de Benicarló, i la masia Mas del Coll. La dona matisa: «Jo, això, no ho sé. Es diuen moltes coses i més que se'n diran. Em vaig limitar a dir el que havia vist en les nenes, el que elles m'havien dit amb un gran luxe de detalls. Ni una paraula més, però cap de menys. Si després les coses van ser com van ser, això no és assumpte meu, sinó de la justícia». ©

psicològica de les menors». I no tan sols això: també va decidir sotmetre el pare a una anàlisi psiquiàtrica, ja que creia trobar-li trets obsessius, tendents, entre altres considerants, a «la denúncia falsa».

L'exploració psicològica a Reinaldo Colás, realitzada pel psiquiatre Jaime Añó, conclou que el pacient «no està imaginant res i que, malgrat la seva actitud infantil, és incapaç d'inventar-se una fantasia de tal magnitud». En un recurs d'apel·lació de protesta, l'advocat de

La jutgessa del cas no es va limitar a tancar el sumari, sinó que abans va demanar una anàlisi psiquiàtrica del pare

Colás es lamenta que, sent el seu client la part actora de l'acusació, es vegi humiliat, una vegada i una altra, per l'actitud de la jutgessa, que ordena que els exàmens psicològics es facin al seu client i no a les persones imputades per presumptes delictes aberrants.

La jutgessa tampoc no té en compte l'informe elaborat per les psicòlogues Lola Lapasó i Esther Ramón per encàrrec del fiscal. Després d'una exploració a les nenes, les psicòlogues afirmen: «L'excés de detalls, així com el fet de donar-ne d'inusuals, augmenta la credibilitat de les nenes. Aquests tipus de continguts, que ja proposen diversos autors, apareixen en els relats, les declaracions i les proves administrades a les nenes. És de la valoració del conjunt que podem concloure que les nenes Tamara i Aída han viscut els abusos sexuals, que Pepe els feia coses, que la seva mare ho sabia, i que, a més, han estat víctimes igualment de maltractament psicològic exercit per la mare».

HI INTERVÉ EL FISCAL EN CAP

Dos anys després, el 26 de març de 1999, Reinaldo Colás compareix davant la Fiscalia de l'Audiència Provincial de Castelló i li lliura cinc cintes de vídeo i tres d'àudio. El fiscal en cap, Eduardo Vicente, després d'estudiar el contingut, ordena al fiscal Antonio Gastaldi que obri una investigació sobre els personatges que apareixen en les cintes. Paral·lelament encarrega a la Guàrdia Civil identificar «les persones que hi apareixen com a interlocutors i com a presumptament implicats, a qualsevol nivell, en els delictes presumptament comesos. I, de resultes de l'examen de les cintes, s'haurà de procedir a la investigació completa i exhaustiva de tots i cadascun dels indicis que hi apareixen, així com de qualsevol altre del qual es tingui notícia o coneixement». Dos mesos després es decreta, però, l'arxivament del sumari. ©